

Het dilemma van Rose

(Rose's Dilemma)

Blijspel in twee bedrijven

door

NEIL SIMON

vertaling

Maja Reinderman

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HET DILLEMA VAN ROSE-ROSE'S DILEMMA** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **NEIL SIMON** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2004 by Neil Simon, Ellen Simon and Nancy Simon
Translation copyright: © 2005 by Neil Simon, Ellen Simon and Nancy Simon

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **4** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

ROSE

WALSH

CLANCY

ARLENE

EERSTE BEDRIJF

1e scène

(het luxueuze strandhuis. WALSH en ROSE zitten op de patio en ARLENE zit binnen aan tafel... WALSH loopt weg en ROSE gaat naar binnen)

ARLENE: Wat deed jij buiten?

ROSE: Niets. Gewoon kijken naar de maan... Waar waren we gebleven?

ARLENE: Oké.... Bloemen.

ROSE: Wat bedoel je met bloemen?

ARLENE: Je moet wat minder aan bloemen besteden, Rose. Het lijkt hier binnen wel een botanische tuin.

ROSE: Ik heb bloemen nodig. Ze veraangenamen mijn leven.

ARLENE: En ze ruïneren je bankrekening. Neem kunstbloemen. Die gaan niet dood.

ROSE: En ze ruiken ook niet. Ik heb hun geur nodig. Een kamer zonder rozen is als een kamer zonder lucht. Ik kan niet schrijven als ik niet kan ademen. Vooral zonder een man in mijn leven...

ARLENE: Wat heeft een man daar mee te maken?

ROSE: Een vrouw moet *iets* kunnen ruiken... Vooral op mijn leeftijd... Heb jij ooit een sterke, interessante man geroken?... Als ze die geur in een flesje konden stoppen, zouden er geen eenzame vrouwen meer bestaan.

ARLENE: Ik heb afspraakjes gehad met mannen die het verkeerde luchtje op hadden. Het was al voorbij voordat ik de deur geopend had.

ROSE: Precies... Walsh had nooit een verkeerd luchtje op. Zijn lichaam straalde gewoon de essentie uit van wat hij was... De geur van kracht... Het odeur van intelligentie... Het aroma van seksualiteit.

ARLENE: Geef mij er maar twaalf... Kunnen we nu doorgaan met proberen je van faillissement en ander onheil te redden?

ROSE: Waarom? Heb jij ooit geld geroken? Klinkende munt? Het heeft de geur van duizenden vette vingers... Je weet niet wie het aangeraakt heeft, waar het geweest is en met wat voor ziekelijks het geslapen heeft.

ARLENE: Rose... Het is kwart voor een 's nachts... We zijn hier al de hele avond mee bezig en we hebben nog geen stuiver kunnen bezuinigen... Je rekeningen stapelen zich op, je schulden

groeien... en toch heb je voor het avondeten verse kreeft klaargemaakt.

ROSE: Ik heb niet gezien dat jij ook maar één schaar weigerde.

ARLENE: Je kunt geweldig goed koken, Rose. Maar een tonijnsalade is even voedzaam en kost maar een tiende van de prijs.

ROSE: Wrijf maar eens met je tong in de gaten van je kiezen. Heerlijk! En als je je tanden niet zou poetsen zouden er nog genoeg kliekjes zijn voor morgen.

ARLENE: Je kunt je rekeningen niet betalen met wat er nog in de gaten van je kiezen zit. Je hebt al vijf jaar geen boek of kort verhaal meer verkocht of geschreven, nog geen idee op een servet geschreven.

ROSE: Sinds Walsh gestorven is— Ik denk dat ik alleen schreef om te horen wat hij er van dacht.

ARLENE: Stop met bloemen kopen, eet geen kreeft meer of ga teksten voor de wenskaarten van Hallmark schrijven voor je failliet gaat, Rose.

ROSE: Jij hebt meer sensualiteit in je leven nodig, Arlene... Heb je daar de laatste tijd nog wat van gehad?

ARLENE: Niet met restjes kreeft in de gaten van mijn kiezen.

ROSE: Goed... Zeg maar niets meer... Laat me denken. *(ze leunt met haar hoofd op de rugleuning van haar stoel en sluit haar ogen)*

ARLENE: *(kijkt de kamer rond)* Je hebt deze maand zes nieuwe boeken gekocht en je hebt er nog geen een gelezen... Je moet ophouden met pakjes aan huis te laten bezorgen, Rose.

ROSE: *(zachtjes, met de ogen gesloten)* Ik ben dol op pakjes...

ARLENE: Rose... Rose... Kun je me horen? *(Maar ROSE lijkt heel ergens anders te zijn... Van ergens in de kamer verschijnt een man. Een zestiger in een oude witte badjas, pyjama en op pantoffels. Dit is de geest van WALSH)*

WALSH: Ze heeft gelijk, Rose... Hoeveel foto's van mij heb je overal in huis? ...Twee dollar waard aan rolletjes film en drieduizend dollar aan zilveren fotolijstjes van Tiffany... Jij hebt het niet nodig en ik ben het niet waard.

ROSE: Mijn ben je het wel.

ARLENE: Wat ben ik je wel?

ROSE: *(opent haar ogen)* Hé?... O... Ik had gewoon even mijn ogen dicht... Sorry.

ARLENE: Je praatte weer tegen hem, hè?... Weer een middernachtelijk praatje met Walsh McLaren.

ROSE: Walsh is er niet meer... Niemand kan met hem praten.

ARLENE: Ik geloof dat je meer tijd in die wereld dan in deze

doorbrengt.

ROSE: Ik moedig het niet aan. Ik vraag hem niet te komen. Hij komt uit zichzelf aanwippen.

ARLENE: Je moet er toch *iets* mee van doen hebben

ROSE: Als ik hier zit en hij zegt wat tegen me, kan ik toch niet onbeleefd zijn?

WALSH: (*verschijnt weer*) Sorry, Rose. Jij roept *mij*. Ik kan hier niet verschijnen zonder dat jij aan me denkt. Ik kan je niet in een hotel ontmoeten tenzij jij een kamer boekt.

ROSE: (*tegen ARLENE*) Het gebeurt alleen zo af en toe. Ik probeer te minderen.

ARLENE: Waar kijk je naar?

ROSE: Ik mis hem. Mag ik dat wel zeggen?

ARLENE: Ik mis mijn overleden vader ook, maar ik praat niet elke nacht met hem... Laat hem los, Rose, het is nu vijf jaar geleden.

ROSE: Vijf jaar, vijftig jaar. Wat heeft dat er mee te maken?

ARLENE: Ik heb een therapeute die me vertelde dat de helft van alle weduwen ter wereld nog met hun overleden wederhelft praat.

ROSE: Geen wonder dat het me zoveel moeite kost tot Walsh door te dringen.

ARLENE: Ze kent een vrouw die al 41 jaar met haar overleden echtgenoot praat... en nu wil ze scheiden.

ROSE: En dat vind jij inspirerend?

ARLENE: Ik ben niet eens getrouwd, Rose. Ik zoek niet naar na-de-dood ervaringen.

ROSE: Waarom niet? Je neemt wat er overblijft van je leven.

ARLENE: Verzin geen uitdrukkingen, Rose. Zo'n gezegde bestaat niet.

ROSE: Jawel. Ik heb het gezegd. Ik heb het geschreven. Ik ben Rose Steiner. Ik ben een beroemd schrijfster.

ARLENE: *Praat* dan niet 's nachts met hem. Schrijf er een boek over. "Rose en Walsh"... Dat zou wat geld in het laatje brengen.

ROSE: God, nee... Hij zou uit zijn graf opstaan en de hersens uit mijn typemachine scheuren.

ARLENE: (*klapt het boek dicht*) Het is al laat, Rose... ik heb minstens anderhalf uur slaap per nacht nodig... Ik ga naar bed... Geen bloemen meer kopen vannacht... Ze beginnen mijn slaapkamer binnen te kruipen... (*verzamelt haar paperassen*) Ga je mee naar boven?

ROSE: Zo direct... Ik vind het heerlijk om nog wat in deze kamer te zitten.

ARLENE: Je gaat weer met hem praten, hè?

ROSE: Nee, ik beloof je dat ik dat niet zal doen... We zijn beiden te moe.

ARLENE: Als je zo naar boven komt, zet ik de douche alvast voor je aan. *(ze gaat af terwijl WALSH ergens anders opkomt)*

WALSH: *(kijkt hoe ARLENE afgaat, keert zich dan naar ROSE en knipt met zijn vingers)* Hop, hop, hop, Rose. Verspil geen kostbare tijd... Waar hadden we het over?

ROSE: Wanneer?

WALSH: Vorige week, vorige maand, vijf jaar geleden... Jij herinnert je die dingen, ik niet.

ROSE: Vijf jaar geleden leefde je nog, Walsh. Weet je nog hoe het was om te leven?

WALSH: Ja. Het eten smaakte toen veel beter... Crimineel, ik weet nog dat ik tweeëntwintig was... Ik had een hoofd met haar dat recht overeind stond, precies een Afrikaanse plant, en ik droeg een tweed pak van Dappere Dan dat nog niet kreukte als ik in een overstroming belandde.

ROSE: *(dit maakt haar wakker)* YES!... Ik vind het enig als je zulke dingen zegt.

WALSH: Jezus, wat waren we een te gek stel... Jij was nog maar een kind, Rose, maar je was het eerste grietje dat ik zag in die bar.

ROSE: Ik sloeg je aan de haak en jij was net een tijgerhaai... spartelend voor je leven.

WALSH: "Trek me op het droge, baby," schreeuwde ik... Hè! Wiens appartement hebben we die avond toen bijna vernield?

ROSE: Dat van mijn echtgenoot... Nou ja, we waren toen nog niet getrouwd... Een schattig kaal mannetje dat wist hoe hij baan kon houden... iets waar jij geen kaas van gegeten had... maar ik had iemand nodig om de hengst in mij te doen opstaan.

WALSH: Crimineel, jij was geen hengst... Jij was de leider van een kudde op hol geslagen Texaanse buffels. *(ze gooit haar hoofd achterover en lacht)*

ROSE: Verdomd waar... dat was ik inderdaad, hè?

WALSH: Hé! Hoe zijn we die avond eigenlijk in Mexico terecht gekomen?

ROSE: We hadden een auto gestolen en reden zuidwaarts op zoek naar goedkope benzine.

WALSH: *(lacht)* Ai jai jai Dolores... We werden in een vrachtwagen vol avocado's en pindadoppen gegooid... En eindigden in een bar in San Diego waar we rauwe krab en witvis aten.

ROSE: En weet je nog van die vechtpartij? Je sloeg een priester neer die een sombrero droeg.

WALSH: De politie achtervolgde ons de Mexicaanse grens over en we belandden in een stadje met niets anders dan gevangenen.

ROSE: We hadden aparte cellen maar het lukte ons toch om die nacht de allerbeste vrijpartij te hebben van heel Meggico... Potverdomme, dat was lachen...

WALSH: Hadden we seks terwijl we in verschillende cellen zaten?

ROSE: Verdomd waar.

WALSH: Dat weet ik niet meer.

ROSE: Natuurlijk wel. De burgemeester wierp ons bloemen en tortilla's toe.

WALSH: Dat is nooit gebeurd.

ROSE: Nou ja, laten we het daar maar bij laten. Het zijn gewoon herinneringen, gooi het maar in de doofpot. *(ze lachen terwijl ARLENE opkomt in badjas en op pantoffels... Ze loopt zachtjes met haar hoofd naar omlaag)*

ARLENE: Sorry... Neem me niet kwalijk... Ik kwam alleen een kop thee halen. *(ze gaat de keuken in)*

ROSE: *(tegen WALSH)* We hadden naar boven moeten gaan.

WALSH: Waarom? Ze kan ons toch niet zien.

ROSE: Eh, jou niet. Alleen mij... Maar ze kan ons horen.

WALSH: O ja?

ROSE: Nou ja, mij. Jou niet... Waar ben je geweest? Ik heb de hele avond op je gewacht.

WALSH: Tja, de waarheid is, dat zich iets heeft voorgedaan, Rose... Ik wist niet hoe je zou reageren... Ik loop er al heel lang mee rond, mop.

ROSE: O, noem me geen mop. Tegenwoordig zegt men geen mop meer... Je klinkt als een karikatuur van jezelf die van de muur van restaurant Sardi is gevallen.

WALSH: Ik heb nooit aan een muur in Sardi gehangen. Het laatste wat ik zou willen is kijken naar mensen tijdens een diner met muziek. *(wijst naar de sofa)* Mag ik gaan zitten?

ROSE: Mannen vragen niet meer of ze mogen gaan zitten... Ze gaan gewoon zitten... Je moet een beetje bijblijven, Walsh.

WALSH: Ik heb wat vrije tijd nodig, Rose. Het heeft nu vele jaren geduurd en ik begin te verlangen naar mijn eigen soort...

ROSE: Zoals wie? Scott en Zelda Fitzgerald? Marcel Proust?

WALSH: Die hebben het beter voor elkaar dan ik, Rose. Die zijn al in het hiernamaals. Ik ben nog steeds in de "sta-op-en-loop-rond" fase.

ROSE: Ik wist dat dit zou gebeuren. Ik heb altijd al die aanblik van jouw gepakte koffer in de hal gehaat.

WALSH: Wees eerlijk, Rose. Soms was jij het die de koffer pakte en in de hal smeed.

ROSE: Ik zag het nut er niet van in te wachten op het onvermijdelijke.

WALSH: Dat is waar, ja. Een man belooft gewoonlijk te veel in bed.

Niet dat ik ooit van plan was die beloftes te houden... Crimineel, ik moest mijn passie altijd op de een of andere manier bezuren.

ROSE: Een biljet van twintig dollar op het nachtkastje had nog iets van integriteit gehad...

WALSH: Je stelt je te veel van mij voor, Rose. Ik bezat zelden integriteit *of* een biljet van twintig dollar. (*ARLENE komt uit de keuken met een kop thee, haar hoofd naar omlaag*)

ARLENE: Sorry... Neem me niet kwalijk. (*ze is af*)

WALSH: We moeten praten, Rose.

ROSE: Laten we naar boven gaan voordat zij naar beneden komt op zoek naar een broodje kreeft... Ik pak de champagne, we draaien wat gouwe-ouwe muziek...

WALSH: Daar is weinig tijd voor, Rose.

ROSE: We hebben tijd voor alles... (*hij kijkt of hij ARLENE nog ziet. Zij dempt haar stem*) Je hebt geen zwak hart meer. Je hebt nu een rug als die van een jonge vent... Kom alsjeblieft naar mijn kamer, Walsh... Ik vind het vreselijk als we vrijen en jij bent nog hier beneden.

WALSH: Er is wel een en ander veranderd... Bij het ouder worden wordt alles minder... Dankzij jouw levendige fantasie hebben we het jaren kunnen volhouden... Maar het licht begint uit te gaan, Rose. Alles begint moeilijker voor ons te worden.

ROSE: Wat ik wil, kan ik nog steeds laten gebeuren.

WALSH: Hoeveel keer moet je me roepen voordat ik van het strand binnenkom? Het signaal wordt zwakker, meisje.... Maar ik kom nacht na nacht omdat ik daar moeite voor doe... *Ik* doe daar moeite voor... Maar mijn moeite en jouw fantasie duren niet eeuwig... Je betekent te veel voor me om te zien dat je je onafhankelijkheid kwijt raakt.... Ik moet je verlaten, ik zal het niet doen zonder je terug te betalen voor meer liefde en genegenheid die welk menselijk wezen dan ook, man of vrouw, me ooit heeft gegeven, terwijl jij me nooit hebt gevraagd rekenschap af te leggen.

ROSE: Dat komt uit een van mijn toneelstukken. Ik heb die tekst geschreven.

WALSH: Jij schrijft *alle* teksten. Ieder woord dat ik zeg, iedere gedachte is van jou. Daarom konden we deze laatste jaren zo goed met elkaar opschieten. Ik probeer je verdomme te helpen. Snap je dat niet?

ROSE: Door me af te wijzen? Door te dreigen met weggaan? Dit is *mijn* droom, Walsh, niet die van jou. En in mijn droom takel ik niet af. Ik ben in de bloei der jaren, jochie, op mijn hoogtepunt... Ik heb vorig jaar op twaalf universiteiten lezingen gegeven en een paar van de staande ovaties die ik kreeg duren nog steeds voort.

WALSH: Ik zet geen vraagtekens bij je eeuwige snelheid van geest, Rose. Alleen bij je onbekwaamheid poen in het laatste te brengen.

ROSE: Poen kan me niets schelen... Of die poen moet een jong opscheppertje zijn...

WALSH: Heb ik je verteld dat ik over twee weken jarig ben? Dan word ik 65...

ROSE: Dat weet ik.

WALSH: Dat was in mijn tijd de leeftijd om met pensioen te gaan... Mijn tijd hier is voorbij. Het punt is, Rose, ik ben er nog steeds, of je deze jaren nu verbeeld hebt of niet. Geen van ons kan de tijd doen stilstaan... Je kunt de ochtendkrant niet meer lezen, hè?

ROSE: Dat wil ik ook niet. Je wilt weten waarom ik mijn bril niet meer draag... Omdat jampotglazen je niet bepaald aantrekkelijk maken... Nog twee weken, is dat alles? God, daarna ben ik alle avonden vrij. Dat zou jij wel leuk vinden, hè, Walshy?

WALSH: Je weet hoe het is, Rose. Sommige dingen, zoals schrijven of sterven, kun je het best in je eentje doen.

ROSE: En eerlijk gezegd is seks met een dode man niet *half* zo leuk als men mij wilde laten geloven.

WALSH: Toch wil ik je niet volkomen platzak achterlaten, Rose... Hoeveel geld heb je nog?

ROSE: Meer dan genoeg. We hadden drie kreeften voor ons avondmaal.

WALSH: Je hebt minder dan je ieder jaar uitgeeft om dit huis opnieuw te schilderen en te behangen. Je hebt vier kasten vol met kleren maar je draagt altijd dat zelfde zwarte Chanelpakje, waar ze in de Smithsonian musea al jaren op wachten.

ROSE: Je moet een vrouw nooit beoordelen op de kleren die ze draagt. Wat ze koopt, *dat* telt.

WALSH: Je stevent rechtstreeks op een faillissement af, meisje. Waar moet je dan van leven? Hoe je rekeningen betalen?

ROSE: Ik kan altijd nog van die stomme filmscenario's schrijven.

WALSH: Ik weet iets beters.

ROSE: Ik ga niet je liefdesbrieven verkopen. Die heb je geschreven toen je dronken was en ik moest ze allemaal herschrijven.

WALSH: Ik weet hoe je aan een heleboel geld kan komen. Er zweeft ergens nog een pikant boek dat er om smeekt gepubliceerd te

worden.

ROSE: Zeg tegen ze dat je geen 65 bent. Dat je over je leeftijd gelogen hebt... Waarom hebben ze verdomme zo'n haast! Ik heb je meer nodig dan zij.

WALSH: Het boek heet "Schaakmat"... Een onvoltooide roman.

ROSE: Onvoltooide roman van wie?

WALSH: Van mij... Ik moest nog dertig, misschien veertig bladzijden schrijven toen ik opeens die hartaanval kreeg... Tijdens de lunch hier op de patio... Weet je nog?

ROSE: Natuurlijk weet ik dat nog. Ik had voor gestreepte zeebaars gezorgd.

WALSH: Nee. Ik bedoel de hartaanval. Ik probeerde het je te vertellen tijdens de lunch. Ik fluisterde: "Bel een ambulance," maar jij dacht dat ik over de vis praatte.

ROSE: Waarom herinner je me daar weer aan, Walsh?... Het was de ergste dag van mijn leven.

WALSH: Ik wilde je het manuscript geven, maar ik kon me niet bewegen... Het ligt in het kastje, daar, onder het raam. Ik wou je er over vertellen na de lunch... maar ik kon niet meer praten.

ROSE: Je gezicht werd lijkbalek en je handen waren ijskoud... Toen wist ik dat het voorbij was, Walsh, en op de een of andere manier wilde ik met je meegaan.

WALSH: Het manuscript ligt er nog steeds, Rose. Ik heb het daar voor je bewaard.

ROSE: Ik wil je onvoltooide manuscript niet, Walsh. Dat zou naar een Hogeschool of de Rijksbibliotheek moeten gaan.

WALSH: Zij hebben het geld niet nodig. Jij wel.

ROSE: Aan geld valt makkelijk te komen. Literatuur is onmogelijk. Geef het aan de mensheid, Walsh, niet aan mij.

WALSH: Waarom liet je mij er dan zojuist aan denken?

ROSE: Dat deed ik niet. Ik heb er al in geen jaren aan gedacht.

WALSH: Echt niet? Je moet het manuscript daar ooit gevonden hebben, maar je wilde het me nooit vertellen. Je hebt het zelfs niet gelezen... En nu dat ik wegga

ROSE: Alweer.

WALSH: Voor de laatste keer, jij herinnerde me aan dat manuscript.

ROSE: Niet voor mezelf, Walsh, dat zweer ik. Godverdomme!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto